

RODIČE A DĚTI.

Napsal Karel V. Reis.

PES.

Pokračování.

"Snad jste se mne nelekli? Pozdrav vás Pán Bůh!" a znova vzav otce kolem krku, polbil jej na ústa.

Otec pořád ještě stál zaražen, nemohla se vzpamatovat.

"Vy se mne opravdu bojíte," smál se syn.

"Kde se tu bereš?" drsně ptal se otce. Černé oči mu jiskřily, a popelovité, vrásčité a krátkým strnistrem porostlé tváře byly plny strachu a podivu.

"Tak mi napadlo, že se za jednou podívám domů; vždyť jsem tu nebyl tolik roků!"

"Co pak jsi bez práce?" ostře táza se otec.

"Byl jsem tuze učenec, tři neděle jsem ležel a když jsem se sebral, povídám ženě a dětem: Podívám se domů, tolik let jsem tam nebyl a tatínka neviděl, trochu se tím oblažím! Ale nestojíme a sedněme si spolu na jetele, nejel jsem na něm, co jsem z domů!" vše mladý hovořil.

Syn vyhoupl se na jetele, otec pobídl krávy a již opět jel.

Kola po tvrdé, vyschlé silnici jednotvárně drápla. Slunce bylo již za vrchy, a vyhroňující západ, rozsekaný žhoucími paprsky, svítil jako bleďnoucí žhavé železo. Stráně k východu skloněné, pokrýval černý stín, západní zářily ještě přizloutlým, stře se temnějším svitem.

Na větvích topolů rvali se a ječeli rozcepení vrabčáci, a nad lukami bolestně hýkala čejka, je již černobílě tělo mihalo se v jasnému vzduchu. Roj holubů bystře zalstěle ke vsi — jen jen se blesková a sivá křídla zakmitla nad mořem.

"Všecko je tu tak, jako bývalo, když jsem s vámi jezdil za polí a doma nečká maminka," po chvíli ozval se syn.

"To jsou léta brachu, už to skoro ani nepamatuju."

"Já zas všecko; tamhle remtek stojí na vršku právě tak, jako stával, snad ani trochu nevyrostl —"

"Je to dávno — vždyť jsi už tak starý," podotkl otec, stále tak starostlivě zájev v dří.

"Za to vy jste se nezmenili: kdysi jsem po silnici zahýbal, mysli jsem si: počkejme, co pak máj letos tudy na našem poli, není-li pak tam zas jeť a vida, byl tam jetele a vy jste se v něm namáhal jako tenkrát — leda, že jste trošku k šedivější. Pravda, je to dávno, když si vzpomenu, co jsem užil dění, rozumím tomu, ale jinak jako bych byl včera od tud odešel."

"Jsi pořád na starém?"

"Pořád ve Vysočanech, i kde bych co sháněl, líp nebude."

"Kolik máš dětí?"

"Jen tři, jak jsem vám jednou psal; roste to, už chodí do školy všechny tři. A co dělá Ferda?" ptal se otec.

"Jako Ferdinand, vážně odpověděl otec a popadl na syna, sešpulil rty, "co pak Ferdinand, ten už je v osmé škole, teď skládá tu maturiku a po vagecích půjde do Prahy."

"Tak nebude kněžem?"

"Nemá k tomu kate chuti, chce na doctora, no, budeme se držet, aby to dokázal; bude to stát peníze náravně, ale když tak převýš borář študuje, bylo by škoda, abych ho strhl. Počkej, jestli ho uvidíš, to se na něj podíváš! Divě se skrží breje a rozkřídá umí jako hotový advokát. O, co pak Ferdinand!" a vážně zakřává opět sešpulil ústa.

"A co dělá — maminka?" Slovo "maminka" pronesl syn zdlouha, slabikou po slabice.

"Je zdravá," starý chladně odpověděl.

Již vjížděli do vsi. Po zahradách kolem skloněných chalup i loých stech, běhaly děti, ko-i barák doškových i šindelebalý se husy, vykračovali kouhově a krákoraly slepice. Na dvorečkách bylo plno života, obyvatel skládali obilí, jetele nebo směsku, ukládali rudačá a brány, odážděly vmiččenou slámu, kle-pali kopy, až to do dálky zvonilo. Tu chváta pamámána, nesoucí na zádech loktušiči žlutého listé fepového, tam baráknič vezl na trakař nářadních nář bramborových. Po návsi bučely krávy a mekaly kiusající kozy, jež hejna dětí hnala i pastvy a zastavila u rybníčka, aby se dobytek napojil. Sekáčů mlčky a všadně vraceli se z díla, a vyléštěné kopy jim svítily na ramenou.

Všickni ti lidé vidouce na voze chalupníka Lubasa cizího člověka, zastavovali se a prohlíželi jej od hlavy k botám.

Mladý Lubas nechtěje se s nikým vítat, položil hlavu do jetele a díval se na oblohu temně modrou, po níž lehce plovaly bílé šorové obláčky.

Vóz zastavil — starý Lubas stál u brány do dvorka své chalupy; ze stavení chváta žena, aby odvalila kámen a otevřela.

Antonia honem seskočila a jak se brána otevřela a vůz vjížděl, přiskočil k panímámě.

"Pozdrav vás Pánbůh," pravil vlídně, podáváje jí ruku.

Panímámá sebou škubla a ustoupila.

"Tot jsem se musel změnit, že mne žádný nepoznává," zasmál se a potáhl knír.

"Krista Fána, kde pak ty se tady bereš?" vykřikla a podanou rukou chladně pofátšila.

"Jdu se taky podívat domů, maminko!"

"Domů? Co pak tě to najeďnou napadlo z takové dálky se vydat?" hovořila tenkým hlasem, a malá šikmá očka její tékavě si její prohlížela.

Byla prostředná, kostnatá osoba, asi pětáctičtíholetá. Řídí vlasly měla nad čelem rozčísnuty, lícní kosti vysedlé, dlouhý, špičatý nos, sňk, v ústech všechny bílé zuby, bradu ostrou a dlouhý, tenký krk.

"I tak to na mne sedlo! Člověk je den ze dne v tom ohni a čmoudu, v samém úhlu a železe a rád zas jednou zajde do polí a luk," odpověděl vesele.

"Co pak u vás nesejou?" ptala se pichlavě.

"I sejou, ale to víte, doma je doma."

Ustavila se si její prohlížející, kysele se usmívala a byla všechna plna života, jakoby již chlá chlá ubíhali; ale stála jako zarostlá.

"To bych si nebyla pomyslíla, že přijdeš domů; našeho Ferdjanda čekáme zitra nebo pozteji, ale že přijdeš ty —"

"Už jsem tady," zasmál se.

"No, jdi dál," pobídla a již ubí halá za mužem, jež odpaženě krávy vedl do chléva.

Toník stoje prohlížel si stavení od světnice až za stodolu, rozhlížel se dvorkem a zahradou.

Těžký supot jako z řader člověka skonávajícího a jednotlivé bolestně křví zavály mu k ušim.

Před budkou u chléva stál rezavý huňáč; hřbet měl prohnutý, proudy srsti visely mu skoro k zemi, chundelatu, dlouhatými suchanými chuchvalci srsti postlou hlavu měl vztyčenou, přední nohy širokých tlapek nataženy. Káňel, jako když dodřívá.

"I podíváme, snad to není Ofeč!" povídala si Antonia a přikročil směrem k psovi. Jak to huňáč spatřil, učinil skok do výše a již letěl mu naproti. Provaz, který měl kolem hrdla, uvázán byl k železnému kruhu a ten navlečen na bidlo, táhnoucí se postně pod střechou od chléva až skoro ke dveřím do sně. Když huňáč letěl, kruh silně řífnel. Již byl u Lubasa; skákal mu až k hlavě, zabuboz tlamou chýtal jej za ruce, propletal se mu kolem nohou, ploužil se kolem něho po samé zemi, kničel, vyil, štkéal hned prudce, divě, zas veselé řafal, stěnal jako úpící raněný, řval jako selma, hřvídal jako srnae....

Pak odskočil zpět, černýma vlahýma očima, v huňáčých proděch skorem ukrytýma, zahleděl se na hosta, chvěl růžovým, vyplazeným jazykem a vrtěl velkým ohonem.

"Ofeč! — na mou pravdu je to Ofeč — a poznal mne — Ofeču, Ofeču, Ofeču!" radostně rozechvěna, mazle se se psem, volal Lubas. Pes prohnul hřbet, skrčel se, vyzdihl hlavu a dobrácky naň patřil. Jak ho toník popleskával, pes stál jako přilepen, celé tělo se mu chvělo, dýchal jako uhoněn.

"OHšku — OHšku — když on mne chundeláč starý poznal!"

Když Lubaska za mužem do chléva doletěla, povídala rozechvěna:

"Prosím tě, kdes ho sebral?"

"Čekal na mne u silnice."

"Co tu chce, fekní mi co tu chce?"

"Což pak já vím? Vždyť jsi slyšela, že se přišel podívat domů."

"Domů — domů, řadu roků tu nebyl, myslila jsem, že už dá pokoj a najeďnou se přijde podívat domů," pravila ostrým tenkým hlasem.

"Můžu já za to?" řekl nevrle.

"Pro nic za nic nepřijdeš v takovou dálku, budeš snad chit pé-níze, nebo je bez práce a chce se nám tady uhnízdit — ale to si na mne nepřijdeš!" drčela.

"I podle feči se přišel jen podívat —"

"To se fečne, jen podívat, a když se pěkně usadí, pak se ne-hne?"

"Proč by se nechal, ví, že svoje dostal."

"Uhlídáš, uhlídáš, že se nebude chít hýbat, ale ať si nemyslí —" a vyběhla z chléva.

Antonia ještě stála na záspi a dováděl se psem.

Paříž.

(Píše J. D. EDUARD NAVRÁTIL.)

(Pokračování.)

V.

Place de la Concorde.

(Náměstí Svornosti.)

Roku 1743 bylo náměstí Svornosti hyzděno dvěma otevřenými kanály. Když se Paříž rozhodla postaviti sochu krále Ludvíka XV. a chtějíc pro sochu důstojné a příhodné místo zaopatřiti, zakryla tyto kanály a tím získala nejrůznější náměstí, jakýmž žádné jiné město pochlubiti se nemůže. Socha Ludvíka XV. odhalena byla zde r. 1763. Na soše té socha Boucharon pracoval dvacet let, aniž ji dokončil. Dokončena byla jeho žákem. Socha představovala Ludvíka, na koni sedícího, v římském odětu, koronovaného vavřinem, umístěna na velkém podstavci, na jehož rozích byly sochy "Síly, Opatrnosti, Pokoje a Spravedlnosti", (na podstavci zlomyslním jakýmsi napsán tento epigram: "Oh! la bella statue! Oh! le beau piédestal! Les vertus sont a pied, le vice est a cheval.") ("O krásná socho! O krásný podstavec! Ctnostní jsou pšší, nečtostný (nepravý) jest na koni!")

V květnu 1770, když slaven byl šťatek korunního prince, nepotomního Ludvíka XVI., s Marii Antoinetou, stalo se náměstí Ludvíka XV. jevištěm velkého nešťastí, nad nímž celá Paříž se rmoutila. Občané na oslavu svatebního veselí ustrojili velkou slavnost, jež velice množství lidí přivábila. Největší atrakcí byla ohňostroj vypařená "veliká kytička", jež byla sestavena ze 30,000 raket. Nešťastnou náhodou rakety vybuchly dříve a ohromný zástup přechal v šíleném zmatku z náměstí, odkud náhodou jediný východ byl přivozem pšes Sekvanu. V temnotě a zmatku nastal pšes 1,200 osob pšišlo o život a mnoho již následkem úrazu bylo pomohžděno a zemřelo poždějí.

Za doby revoluce, jež brzy pak následovala, socha Ludvíka XV. byla sštěžena (1792) a náměstí nazváno náměstím revoluce, kdež pšes 1,500 hlav padlo pod guilotinou a sám Ludvík XVI., jehož svatba nedávno byla zde velikou slavností oslavována, byl sštat na tomto náměstí, rovněž i mnohé jiné vynikající osobnosti, jako královna Marie Antoinetta, Madame Roland, Charlotte Corday, Girondisti, tyran — Danton, Camille Desmoulin, Anacharis Cloetz a. d. Po pádu jakobínské vlády opět pšřezváno a nese od té doby jméno náměstí Svornosti (1795). Uprostřed náměstí jest obelisk "Luxor", soudruh obelisku londýnského a new-yorského, darovaný Mahometem Alim francouzskému králi Ludvíku Filipu. Vyzdívěn byl r. 1835. Obelisk ten jest z jednoho kusu kamene a jest 22.83 m. vysoký a pokryt hieroglyfami. Na podstavci jsou dva diagrany, znázorňující pochod prabek s doprovodem a postavením obelisku spojených.

Kolem náměstí jsou velké krásné sochy, představující velká města Francie: Lyon, Marseilles, Bordeaux, Nantes, Rouen, Brest, Lille a Strassbourg. Poslední tato socha zvláště jest drahá vlastencům, kteří zastířeli ji závojem a dekorujjí ji stále věnci z čerstvých květin na památku ztracené provincie.

Když krátce jsem po náměstí tonl, duševněm zrakem zfel jsem všechny ty krvavé výjevy, na místech těch odehrané, a vzpomínky mé zalély daleko na východ, kde v "Matičce" Praze podobně jest místo mučedníků — Staroměstské náměstí. Žel, že krev hrdinů našich na Staroměstském náměstí prolila byla nadarmo! Za to však krev na náměstí tomto byla očistou šťastnější a svobodnější Francie — a tatka lidstva vůbec.

VI.

Hotel et Musée de Cluny.

(Hotel a muzeum Cluny.)

Budova hotela (v Paříži nazývá se každý rodinný měšťanský dům (pouze pro jednu osobu) hotelem). Jest pěkný vzor francouzského stavitelství z konce XV. století. Opat Jacques d'Amboise z Cluny postavil si ho pro sebe, jako přívatní dům s 1493, o čemž svědčí nečetné ozdoby na řadách a římsách, jež nesou i jeho erby. Na místě, kde hotel stojí, stával kdys římský palác Konstantina Chloriana (292—306 po Kr.), otec Konstantina Velkého, residence to i prvých králů francouzských, dříve než byla zbudována pro ně residence na ostrově v Sekvaně. Po něčem opat velmi sřídka zavítal do Paříže, hotel býval pronajat králem pro vzácné hosty. Marie Tudor, manželka Ludvíka XII., bydlila zde nějaký čas za svého vdovství. Během revoluce i tento majetek byl konfiskován a prodán a byl používán k různým účelům, jako tiskárna, knihosklad, restaurace atd. Roku 1833 byl hotel Cluny koupěn od dra. du Sommerard, jenž, jen a náruživým sběratelem starožitností, uspořádal zde velmi krásnou sbírku. Po jeho smrti

1842 celá budova i sbírky byly získány vládou a rovněž i sousední zbytky zříceniny "Lázní" a proměněny ve veřejné muzeum.

Budova hotela postavena je ve dvoře, který do ulice ohrazen jest vysokou zdí, zdobenou různými znaky. Vrata jsou v gotickém slohu, zjemněném trochu renaissance. Bohatosti řadový na budově jsou vzhledu staro-řadního a ta vikýřová okna a štíty činí vskutku milý dojem, jež zvýšen je zelení bráclou, vinoucího se po zdí. Na nádvoří je stará hluboká studen, za aby nám psali.

Pověsti Petr Poustevník kázal zde u této studny a pobádal ohnivou fečl svou ke křtížáckým výpravám proti Turkům.

V muzeu de Cluny uchovány jsou vzácné a cenné sbírky starožitnické ze středověku a renaissance, jež málokde lze spatřiti a obsahuje pšes 13,000 vystavených předmětů.

Jest zde vystavena obuv, řatstvo, všdy a závaží, hmoždítká, dobi stolní, krby, klíče, zámký, mezni a kufry, koše, pentle, čepece, trubní a mluví poznal jsem (a dle řís-li zjistil) dva české čepece, jeden sšřitřbi a jeden zlatý, vskutku velmi pěkné do exempláře, povlaky na postel, postele vypracené, krajky, záclony, nádkerné pláště a pluvniály, ornaty, biskupské mitry, brněná, krunýče, meče, zbraně, oltáře, jesličky, obrazy, medaile, bronzové, sšřitřbí a zlaté, ozdoby nádoň, různé skleněné nádoby a krásné malby na skle, fezby, řadouny pšestých a pěkných vzorků brusselských, krásné bohatě zdobené kočáry, sáně, nosítka a nástroje na koně, emailové nádoby, medaile, cínové, hlíněné i porcelánové, benátská skla a zrcadla, různé hebrejské předměty, rovněž ze středověku, jako řiše, stánky zlaté i sšřitřbí, bohatě vykládané drahými kameny, sšrubní přístroje, obřadkové nože a obvazy a svícny devířitimenné. Různé staré knihy a malby, ze slonoviny různé předměty vyřezávané, koruny zlaté gotských králů, vojenské odznaky, pečetě a pečetička a různé jiné zajímavé starožitnosti skoro všech národů evropských, asijských a severo-řřických ze středověku a renaissance.

Velkou zajímavostí muzea de Cluny jsou zbytky zříceniny, zvané "lázeňský palác". Zbytky budovy této byly snad veřejně lázně, vystavěné v bezprostřední blízkosti císařského paláce ke konci III. století za římského císaře Konstantina Velkého.

Mnozí kronikáři však tvrdí, že palác lázeňský byl částí paláce Konstantina Chloriana, v němž císař Julian povolal za císaře r. 300. Vaitček lázní jest značně prostorný, vysoký. Zbytky lázní jsou z tak massivních, pevných zdí, že i 17 století pšřetrvaly a dlouho ještě státi budou, než i na nich zub času dokoná své dílo.

Siš lázní jest tak zv. "frigidarium" t. j. místnost pro studenou lázeň a jest spojena s menší místností "tepidarium", čí místností pro teplou lázeň. Voda pivážděna byla vodovodem z Arcueil, jehož stopy jsou až posud znatelný.

Práv, že život byl jí bremenem. New York City, N. Y.—Př. Voršila Hailingerová, 212 vých. 54. ulice, praví: "Všechna náš výdělek dáa byl na lékáre. Byla jsem tak slabou a neduživou, že jsem bez hůlky nemohla chodit a zdálo se, že je mi stále hřtě. Život zdál se mi bremenem a bylo mi líto mých ubohých dětí. Tě láhve Dra. Petra Hoboka vrátily mi zdraví, učinily mne silnou, zdravou matkou. — Vždy budu tento lék doporučovat." Taková je povídka vědného srdce matčiny. Na tisíce jiných v podobném smyslu dosvědčíli. Puzení pocitem vědností snažili se pověděti jiným o svém štěstí. Několik dávek Hoboka rychle dokáže, že je to lék, kterého je zapotřebí. Pamatujte, že to není lék lékárnícký, ale pročívá se lidem přímo od majitele, Dra. Petra Fahrenseye, 112-114 So. Hoyae Av., Chicago

Slabi muži....

Trpějí po léta následky neřetěného života z mládí, jako: vřsky, náhlími štípaní, srstnou mluňkou, slabou pamětí, sšřřlavostí, nervovostí atd., vyhábí jsem marně nšřávk "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky.

Dr. F. E. GRANT, Z. Ridge Bldg., Kansas City, Mo

Slabi muži....

Trpějí po léta následky neřetěného života z mládí, jako: vřsky, náhlími štípaní, srstnou mluňkou, slabou pamětí, sšřřlavostí, nervovostí atd., vyhábí jsem marně nšřávk "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky.

Dr. F. E. GRANT, Z. Ridge Bldg., Kansas City, Mo

Slabi muži....

Trpějí po léta následky neřetěného života z mládí, jako: vřsky, náhlími štípaní, srstnou mluňkou, slabou pamětí, sšřřlavostí, nervovostí atd., vyhábí jsem marně nšřávk "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky.

Dr. F. E. GRANT, Z. Ridge Bldg., Kansas City, Mo

Slabi muži....

Trpějí po léta následky neřetěného života z mládí, jako: vřsky, náhlími štípaní, srstnou mluňkou, slabou pamětí, sšřřlavostí, nervovostí atd., vyhábí jsem marně nšřávk "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky. Jsa skoro na pokraji lázní, odětel jsem se do Kropy, kde jsem se uchýlil "vzorek léku na skoušku zdarma" a jinými humboky.

Dr. F. E. GRANT, Z. Ridge Bldg., Kansas City, Mo

ZDARMA POSLEME. VAM leden běhůk záračného léku i lékární aké dobrozdání pro vás přiřadíme každou nemoc, sšřřavenou z jakékolí příčiny

Podzimní období započalo 1. září. Katalog zdarma.

Rohrbough Bros.

majitelé, 17. a Douglas ulice.

KURBY—Pravidelný obchodní, přípravný, pravidelný sloučený, železničský, strojný socký, telegrafní, krasopisecký, krasoběžnický, právnícky a tělocvičný.

POZEMNÍ OBDOBÍ—Započne 1. září. Nové štíty ve všech odbočkách. PRÁCE ZA STÍVAV—Správa poskytnuta za třídenního na každodenní práci. KATALOG—Elegantní, nový, ilustrovaný katalog každému zdarma.

Adresa: ROHRBOUGH BROS., OMAHA, NEB.

škola v níž bēou zjēm vynikající obchodníci.

1. září Boylesova Kolej zahájila své..... podzimní období jak denní tak i večerní.

Návštěvníci. Čím více našich přítelův a obecnostě shláde nás, tím více ocení a budou mít ve vřšlosti tuto kolej. Přiléhlost jest poskytnouti každému holiřovi, aby osobně prozkoumal všechny nedostatky, o něž jsem se postaral a pověsti mládí a sšřřlávního obchodní, jakož i horlivosti, a jakou si je řáči osvobodí.

Prozíraví žáci. Prozíravým studentům uděluje privilegie, aby se posadili v různých odbočkách, kde mohou na sloučenosti vyučovat a mlti pozor na metody, sloučenosti při našem cvičení obchodním neb se poučívání. Žádáme známé návštěvníky, aby věnovali tomuto zkoumání tolik času, kolik si přejou.

Obchodníci. Tato škola byla objevená obdávána četnými návštěvami předních obchodníků omáckých. Vřšlosti si řáči návřřt, pánové, a snaží se přejme, aby se v nich pokračovali. Vše přiléhlost jest pohodkou pro naše řáky a povzbuzování pro nás. Čím více návštěvy. Tito mládí

State Medical Institute, 1265 Elektroa Building, "art Wayne, ind Kdýž pšřete, zašle se o Pokroku Západu. 23

ZADNÝ SPÁNEK. Nejbolší moňš spánek málo bñí vyřřšeno v těmto štěpě. Vlaská kosa, tvrdé otoky a řáči rovněž tak rychlé. Běžením vřšřlávního novému způsobu. Léčení záleží se zdarma zmluvením keni. Pište dn